

Porvoon Klubitalo

Jäsenlehti nro. 68

kesäkuu 2013

Porvoon Klubitalo

Mielenterveyskuntoutujat ja palkattu henkilökunta muodostavat yhdessä tasavertaisen ja kuntouttavan yhteisön, Klubitalon. Toiminta perustuu vapaaehtoisuuteen, ja sen tavoitteena on kuntoutujan omanarvontunnon ja elämänhallinnan lisääntyminen.

Porvoon Klubitalo

Osoite: Kaivokatu 37, 4krs
06100 Porvoo

Puh: 019-524 8086

E-mail: posti@porvoonklubitalo.org

WWW: www.porvoonklubitalo.org
www.fh-klubitalot.fi
www.iccd.org
www.ituspy.com

Aukioloajat : Ma –To klo 8 – 16, Pe klo 8 – 14.15

Klubitalon toiminta rakentuu työpainotteisen päivän ympärille. Päivän aikana voi oppia uusia taitoja, osallistua yhteisön rakentamiseen ja vahvistaa sosiaalisia suhteita. Kaikki Klubitalon ylläpitämiseen tarvittava työ pyritään tekemään omin voimin. Klubitalon tavoitteena on myös edistää jäsentensä työnsaanti- opiskelumahdollisuuksia. Jäsenellä on mahdollisuus osallistua sekä kotimaisen että kansainvälisen klubitaloverkoston toimintaan.

Jäseneksi voivat hakeutua vähintään 18-vuotiaat henkilöt, joilla on, tai on ollut joskus mielenterveysongelmia. Jäsenyys on vapaaehtoinen, aikarajoitteeton ja maksuton.

Itä-Uudenmaan sosiaalipsykiatrisen yhdistys ry
Socialpsykiatriska föreningen i Östra-Nyland rf

Porvoon Klubitalon jäsenlehti nro 68

Sisällys:

4	Pääkirjoitus:
5-6	Marjukan juttu
7-8	Marjukan läksiäiset
9	Klubitalon ymmärtäminen
10	Onko Klubitalolla aikapankki
11	Kevätseminaari
12-13	Kukanpäivä ja Olympialaiset
14-15	Nainen elokuvassa
16-18	Markku Lahtelan tiedekäsitys
18	Grilli herkkuja
19	Pihakirppis
20	Tavoitteiden merkitys
21	Opiskelijat esittäytyy
22	Runoja
23	Markon maalaus
24	Iltaohjelmia
25-27	Kesken jääneiden kirjojen perkaus

Seuraava Porvoon Klubitalon lehti ilmestyy elokuussa 2013

Tämän lehden tekoon ovat osallistuneet: Mervi, Matti, Martin, Tuomas, Marko, Mikael, Aija, Kristiina, Aleks, Pirkko, Rémo, Juuso, Lina, Cecilia

Päätoimittaja: Marianna Sorvali
Toimitussihteeri: Tuomas Syrjänen

Tämän lehden artikkelit ovat jäsenten ja henkilökunnan kirjoittamia, eivätkä välttämättä edusta Klubitalon virallista näkemystä.

PÄÄKIRJOITUS

Ja näin kesä on vierähtänyt puoleen väliin. Paljon on ehtinyt tapahtua kevään aikana ja paljon tulee tapahtumaan vielä kesän aikana muun muassa odotettu Iitin reissu heinäkuussa. Kevään ja alkukesän aikana olemme ehtineet hyvästellä Porvoon Klubitalon edellisen johtajan, ollaan vietetty Vappua simaa juoden ja munkkeja syöden. Toukokuussa oltiin myös Humlassa viettämässä kukanpäivää. Siellä syötiin hyvin, pelattiin ja pidettiin hauskaa yhdessä. Toukokuun lopussa järjestettiin Klubitalon kirppis joka kesti neljä päivää. Siellä saatiin myytyä ihan kivasti tavaraa ja vaatteita sekä makkaraa ja lettuja ja ilmakin oli mitä hienoin. Kiitos kaikille! Syksyllä järjestetään kirppis uudelleen ☺

Kesäkuun alussa mentiin bussikyydillä päiväretkelle Venjärvelle. Siellä saunottiin, uitiin, soudeltiin, syötiin ja nautittiin upeasta suomalaisesta kesäpäivästä vaikka hyttyset vähän kiusasivatkin. Kesäkuun aikana tehdään vielä yksi Venjärven retki. Toivotaan silloinkin yhtä upeaa keliä ja tunnelmaa!

Elokuussa toivotamme Porvoon Klubitalon uuden johtajan Soilen tervetulleeksi taloon. Tuleva syksy on täynnä mukavia hetkiä yhdessä mutta vietetään juhannus ja kesä ensin! Viettäköö oikein rentouttavaa ja aurinkoista kesää uiden, saunoen, mökkeillen, grillaten, reissaten, pelaten, pyöräillen, lukien ja nauttien Suomen lyhyestä mutta upeasta kesästä sekä ystävien seurasta!!

HYVÄÄ JUHANNUSTA KAIKILLE!!!

PS.Lehdestä löydät Juuson grilliherkkuja juhannuksen kesäpöytään! ;)

Opiskelija Cecilia

Työskentelin Porvoon Klubitalossa vuodesta 2007 alkaen. Ensin vuoden ohjaajana, sitten 5 vuotta johtajana. Vuodet olivat ikimuistoisia! Opin paljon elämästä ja työstä mielenterveyskuntoutujien kanssa. Keväällä 2013 siirryin apulaisjohtajaksi Helsingin Klubitaloon. Työni pysyi suurin piirtein samana kuin Porvoossakin, mutta talo on isompi ja ihmiset ovat uusia. Tärkeintä itselleni oli se että saan edelleenkin työskennellä itselleni läheisellä tavalla Fountain House – Klubitalo maailmassa.

Tämän lehden välityksellä lähetän kaikille Porvoon Klubitalon jäsenille ja henkilökunnalle, sekä yhteistyökumppaneille lämpimät terveiset ja suuret kiitokset! Säilytte muistoissani ihan kaikki!

Marjukka Friman-Reinikka

*Marjukka & Martin
Radio
haastattelu
2012*

Marjukka & Co mielenterveys messuilla 2011

Marjukka litissä veneilemässä 2011

Marjukka ja Big ben Lontoon Klubitalo koulutuksessa 2008

Marjukka Lontoon Klubitalo koulutuksessa 2008

Ja tässä ollaan Porissa Kiset+ iltamat 2008

Avointen ovien suunnittelua 2012

Läksiäis päivällinen ja puhe 2013

Karaokea laulamassa 2008

Marjukka & Co toteuttamassa ed. johtajan läksiäis juhlia 2008

Porvoon Klubitalon Johtaja Marjukan läksijäiset

Pitkäaikainen Porvoon Klubitalon johtaja Marjukka Friman-Reinikka vaihtoi työpaikkaa. Hänen uusi työpaikkansa sijaitsee Helsingin Klubitalolla.

Marjukka oli erittäin pidetty ja arvostettu johtaja. Hänen lempeä ja päättäväinen otteensa näkyi Porvoon Klubitalon arjessa päivittäin. Hänellä oli aina aikaa jutella jäsenten kanssa, oli kyseessä sitten henkilökohtaiset tai Klubitaloa koskevat asiat. Hän osallistui jäsenten kanssa jokapäiväisiin tehtäviin.

Monet kyneleet vieritettiin, kun Marjukka ilmoitti siirtyvänsä Helsingin Klubitaloon.

Jäsenet halusivat järjestää Marjukalle läksijäiset. Illastimme Porvoon Wanhassa Apoteekissa. Jokainen oli saanut varata haluamansa ruoan etukäteen.

Tilaisuuteen osallistui reilusti yli 20 jäsentä ja ohjaajaa. Siellä kippisteltiin vesilinjalla ja herkullisen ruokailun jälkeen. Elina, Kristiina ja Linda antoivat Marjukalle paketin ja kukkakimpun. Elina ja Kristiina olivat tehneet ison työn valokuvien keräämisessä. Marjukka sai valokuva-albumin, jossa oli jokaisen jäsenen kuva vuosien varrelta.

Marjukka piti oman puheensa, joka herkisti monen mieltä. Hän sanoi, että on katsottava tulevaan ja mentävä eteenpäin silloin kun se mahdollista. Tässä oli hänen mahdollisuutensa edetä työuralla. Lisäksi ohjaajista Alekski piti oman puheensa, jossa muisteltiin ikimuistoisia hetkiä Klubitalolla. Yksi mieleenpainuvista hetkistä oli, kun eräs ohjaaja oli keittiössä tehnyt uunimakkaraa ja jättänyt Siniseen

lenkkiin kuoret päälle. Makkarat olivat tursunneet kuoresta ulos. Lisäksi keittiössä oli ruokalistalla ollut leivitettyä seikalaa. Marjukalla on gluteeniton ruokavalio ja hänelle piti tehdä oma annos. Kokit eivät laittaneet erilliselle pellille gluteenitonta kalaa, vaan leivinpaperille kirjoitettiin sinisellä tussilla gluteeniton. Paiston jälkeen tussin väri oli hävinnyt. Sininen väri löytyi Marjukan annoksen seipaloista. Mukavia muistoja on varmasti paljon.

Klubitalon jäsenet ja ohjaajat suunnittelevat kuumailmapallolennon Marjukalla ja järjestetään kesäkuussa.

Me tapaamme varmasti Marjukkaa vielä tulevaisuudessa ja toivotamme hänelle oikein antoisia työhetkiä Helsingin Klubitalossa.

Klubitalon ymmärtäminen – Tiesitkö tätä?

Mikä on klubitalo?

Klubitalo on paikallinen yhteisö joka tarjoaa mielisairauksista kärsiville ihmisille toivoa ja mahdollisuuksia saavuttamaan täydellistä potentiaaliaan. Klubitalo on enemmänkin *yhteisö*, missä ihmiset työskentelevät yhdessä saavuttaakseen yhteisen tavoitteen, kuin yksinkertainen ohjelma tai sosiaalinen palvelu.

Mikä on jäsenyys?

Jäsenyyden idea on perusluonteinen klubitalokonsepti: Jäsenyyden oleminen organisaatiossa tarkoittaa että yksittäinen henkilö jakaa sekä omistamisen että vastuun organisaation onnistumisessa. Klubitalossa jäsenen suhtaudutaan arvostettuna osanottajana, kollegana ja henkilönä jolla on jotain annettavaa lopulle ryhmälle. Joka henkilö on erittäin tärkeä osa yhteisöä tärkeän työn onnistumiseen. Päivittäinen työ klubitaloyhteisössä on organisoitua ja tulee täytöntöön tavalla joka jatkuvasti vahvistaa tämän sanoman kuulumisen.

Jäsenyys Klubitalossa antaa mielisairauden kanssa elävälle ihmiselle mahdollisuuden jakaa luovaa menestystä yhteisölle. Samaan aikaan hän saa tarvittavan avun ja tuen saavuttaakseen menestystä ja tyytyväisyyttä.

Mitä enemmän jäsen panostaa klubitaloon sitä enemmän hän saa siitä irti.

Mikä on työpainotteinen päivä?

Klubitalot ovat organisoituneet sen uskomuksen ympärille, että työ ja työpainotteiset suhteet ovat vahvistavia ja tarjoavat vakaan perustan kasvulle ja tärkeälle individuaaliselle saavutukselle, sekä uskomuksen että normalisoidut sosiaaliset ja ajanvietteelliset mahdollisuudet ovat tärkeä osa ihmisen toipumisen polulla.

Henkilökunnan ja jäsenten rooleja

Jäsenet ja henkilökunta jakavat vastuun menestyvään toimintaan Klubitalolla. Työskennellen tiiviisti yhdessä joka päivä, jäsenet ja henkilökunta oppivat toisten vahvuuksia, kykyjä ja taitoja. He luovat myös oikeita kestäviä ystävyysuhteita. Koska klubitalon malli on paljon tyyppillisen työ ja liikeympäristön tapainen, suhteet kehittyvät samalla tavalla.

Henkilöstön rooli Klubitalolla on sitoutua jäseniin kollegana tärkeään työhön ja kannustaa jäsenet sitoutumaan henkilöihin jotka ehkä ei luota itseensä. Henkilökunta eivät ole tohtoreita tai hoitajia; ne eivät anna hoitoa jäsenille. Klubitalon henkilökunta ovat kollegoita, työntekijöitä, kykyjenetsijöitä ja innostajia.

Jäsenyyden rooli klubitalossa on hyödyntää mahdollisuuksia mitkä löytyvät klubitalossa ja liittyä uudelleen ystävyys, perheen, työhön ja opiskelun maailmaan sekä tuen minkä jäsen henkilökohtaisesti tarvitsee toipuakseen. Klubitalon jäsenet ovat virittyneet uskoon että mielisairaus on parannettava ja tarjoamalla tukea toverijäsenille jotka ovat toipumassa, ja yhdessä he voivat parantua mielisairaudestaan.

Jäsenet ovat yhtä paljon vastuussa tehtävistä, töistä ja mahdollisuuksista klubitalolla kuin henkilökunta.

Onko Klubitalo Aikapankki?

Aikapankki tarkoittaa sitä, että rahan sijasta talletetaan aikaa ja energiaa. Sitähän rahankin sanotaan olevan, aikaa. Aikapankki toimii muuten kuten normaali pankki; sinne talletetaan ja sieltä nostetaan. Klubitalon aikapankkiin tehdään talletuksia mm. tekemällä työtehtäviä, perehdyttämällä muita tekemään tehtäviä, suunnittelemalla toimintaa niin että sitoutuu mukaan, tekemällä verkostotyötä ja siirtymätyötä. Nostoja tehdään myös; edulliset ateriat, siistit ja viihtyisät tilat, tuki työssä ja opiskelussa, kaveriapu, vertaistuki, lehti, nettisivut, retket, tapahtumat, iltaohjelmat ja koulutukset vain muutamia mainitakseni.

Jos ajattelemme taloa aikapankkina, voimme todeta että tuottavan talon täytyy luoda talletuksilla enemmän resursseja kuin nostoilla viedään. Entä mikä olisi tuottavin talletus? Kuvitellaanpa, että käy niin että talolla ei olekaan tarpeeksi tekijöitä lounaan valmistukseen, ja henkilökunta tekee lounaan kyseisenä päivänä. Ohjaajan talletus aikapankkiin siis menee lounaan valmistuksen muodossa. Jos joku jäsen tarvitsee ohjaajaa tänä aikana, ohjaaja joutuu joko kieltäytymään tai jättää lounaan valmistamatta. Tässä tilanteessa joko lounas viivästyy, jää valmistumatta, tai jäsen jää ilman ohjaajan apua. Ohjaajalta ei voi vaatia enempää talletuksia kuin mitä hän pystyy antamaan, ja jos hänen talletuksensa menee työtehtävien tekemiseen jäsenten puolesta, häneltä ei yksinkertaisesti jää aikaa enää muuhun. Kuvitellaanpa, että ohjaaja käyttää talletuksensa jäsenen perehdyttämiseen keittiössä. Lounasta tehdessä on aikaa seurustella, ja tutustua toisiinsa. Jäsen joka oppii keittiössä työskentelyyn, voi perehdyttää seuraavaa jäsentä tekemään samoin. Näin talletukset aikapankkiin menevät perehdytyksenä, ja ohjaajalta jää aikaa auttaa jäseniä muissa asioissa. Samoin käy jäsenistölle; jäsen A perehdyttää jäsentä B, joka perehdyttää jäsentä C, pian jäsenet A,B, ja C voivat jakaa ruoanlaiton kolmistaan, jolloin jokaiselle jää enemmän aikaa sosiaaliseen kanssakäymiseen ja rentoutumiseen.

Ajatus siitä, että jäsenet ovat todellisia johtajia ja henkilökunta seuraa, toteutuu siis tässäkin. Käytännössä mitä enemmän talletuksia taloon tehdään, sitä enemmän mahdollisuuksia talossa on. Mitä vähemmän talletuksia, sitä vähemmän mahdollisuuksia. Jos ohjaaja voi käyttää talletuksensa perehdyttämiseen, koko jäsenistö hyötyy. Jos ohjaaja tekee yksittäisiä työtehtäviä, jäsenistö saa vain pienen välittömän hyödyn, ja uusien mahdollisuuksien luomiseen ei (ainakaan henkilökunnalta) jää aikaa.

Mielestäni Aikapankki-ajatuksen avulla on helppo havainnollistaa, miksi henkilökunnan kannattaa perehdyttää, ohjata ja opastaa, eikä tehdä puolesta. Jos talolla on vain muutama ohjaaja, ja kymmeniä jäseniä, jäsenten talletukset pankkiin ovat kaikista tärkeimmässä asemassa. Jäsenet itse päättävät, minkälaista Klubitaloa he tahtovat rakentaa, ja minkälaisessa ympäristössä ja yhteisössä he päättävät elää.

Voitte tarkastella taloanne seuraavalla tavalla: Tuottava talo tekee enemmän mahdollisuuksia kuin niitä käytetään. Näin ilmapiiri on kiireetön, ja toimintaa ehditään suunnittelemaan enemmän ja paremmin. Siistit tilat, hyvä ruoka ja aktiiviset jäsenet ovat tuottavan ja hyvinvoivan talon merkkejä. Konkursitalossa on kiire, stressi ja jäsenet eivät koe työtä tärkeäksi ja merkitykselliseksi. Jos työ on Klubin verta, talo muuttuu aneemiseksi jos sitä ei ole tarpeeksi: väsynyt ilmapiiri ja passiiviset jäsenet, ylikuormitettu henkilökunta.

Tehkää talletuksia, kasvattakaa taloanne. Perehdyttäkää ja opastakaa toisianne. Mitä enemmän jäsenet ja henkilökunta saavat talletuksia tehtyä, sitä enemmän talo tuottaa mahdollisuuksia ja palkitsevamman ympäristön jäsenilleen.

Aleksi Saarela

Klubitalojen Kevätseminaari Jyväskylässä

20.-22.5.2013

Porvoon Klubitalo sai jälleen mahdollisuuden osallistua Klubitalojen kevätseminaariin. Lähtijöitä oli yhteensä neljä; Juha, Mervi, Jarkko ja Aleks. Aamutuimaan haettiin autovuokraamolta Pösö alle, ja lähdettiin ajelemaan kohti Jyvässeutua. Matka meni rattoisasti levyjä kuunnellen ja tarinoita vaihtaen. Jyväskylässä olimme noin puolenpäivän aikaan ja jo hotellilla kirjautuessa meitä oltiin vastassa ja opastamassa kohti seminaariapaikkaa eli Jyväskylän Ammattikorkeakoulun tiloihin.

Seminaarin avauksen jälkeen kansanedustaja, nykyinen peruspalveluministeri ja Suvimäen Klubitalon kummi Susanna Huovinen piti tervehdyspuheen, jossa hän kertoi vallitsevasta poliittisesta ja taloudellisesta ahdingosta joka Suomea uhkaa. Lisäksi paikalla oli verkostoyhdistyksen ARTO- hankkeen projektipäällikkö Päivi Lepistö kertomassa tulevasta hankkeesta, ja kysymässä neuvoja ja vinkkejä hankkeen toteutukseen. Mahtavaa että saamme tuollaisen hankkeen, tsemppiä Päiville ja tervetuloa Porvooseen!

Maanantaina vielä kuulumme mielenkiintoisia seikkoja ajatuksia jakavasta asiasta, eli ravitsemuksesta. Toimintaterapeutti Maaret Rutanen kertoi erilaisten mielikuvien merkityksestä ruokailussa, sekä terveellisestä ateriakäyttäytymisestä. Lisäksi kuulumme Itä-Helsingin Klubitalon suositusta Jooga-ryhmästä, sekä erilaisista hyvinvointia tukevista käytännöistä Suvimäen Klubitalolla (näistä kertomassa Jaakko Huotari). Illalla keräänyimme vielä Hotelli Cumuluksen konferenssitaloihin Johtaja-jäsenparitapaamiseen, jossa keskusteltiin muun muassa RAY:n tukemaa Paikka Auki-hanketta jossa alle 29-vuotiaiden työelämän ulkopuolella olevien nuorten työllistymistä tuetaan mm. Klubitaloille. Lisäksi puhuttiin moniammatillisen työryhmän merkityksestä taloilla.

Tiistaina herätettiin aamutuimaan ja aamiaisen jälkeen seminaari jatkui jälleen. Päivän aikana keskusteltiin työllisyshankkeista työllisyyskomitean terveisien yhteydessä, sekä yleistä keskustelua verkostoyhdistyksen nimestä ja toiminnasta. Paikalla oli puhumassa konsultti Esko Hänninen, joka kertoi paljon Klubitaloasiaa aina EU-tasolta saakka. Lisäksi Suvimäen Klubitalon johtaja Ulla Lehtinen kertoi verkostoitumisesta Jyvässeudulla. Päivän aikana alkoi myös työpajatyöskentely; Porvoon Klubitalon porukka ehti osallistua mm. Standardipajaan, Nuoret Aikuiset Klubitalolla-pajaan sekä Arto-hanketta käsittelevään pajaan. Illansuussa lähdettiin vielä Suvimäen Klubitalolle iltaohjelmaan. Talolla meille esitettiin hieno näytelmä, Suvimäen talon teatteriporukka "Huurupäiden" toimesta. Lisäksi House-bändi soitti kappaleita. Kiipesimme harjulle ihastelemaan ilta-aurinkoa vielä ennen lähtöä. Illalla jäsenet lähtivät rientoihinsa ja ohjaaja kävi uimassa järvestä.

Viimeinen seminaaripäivä oli keskiviikko, kirjauduimme ulos hotellilta ja lähdimme kuuntelemaan RAY:n kehittämispäällikköä Pekka Mykrää, joka valotti Paikka Auki - hanketta. Seuraavaksi kuulumme Sosped-säätiön Kulttuuria Klubitaloille-hankkeesta, josta oli kertomassa hankejohtaja Markus Raivio. Hankkeen ajatuksena on tarjota nuorille ja nuoremielisille toiminnallisia vertaisryhmiä, jotta Klubitalot voisivat osaltaan vastata "kadonneiden" nuorten ongelmiin ja saada heidät kohti työelämää ja opiskeluita. Hanke vastaa moniin tarpeisiin; miten saada nuoria kiinnostumaan Klubitalotoiminnasta, kuinka saada Klubitalojen "keski-ikäistyminen" kääntymään toisinpäin, ja miten luoda Klubitalojen työpainotteinen päivä vetoavaksi myös nuoremmille jäsenille. Lisäksi RAY:n suositukset yhteistyöstä paikallisten toimijoiden kanssa toteutuisi hienosti.

Itäpäivällä vielä jatkettiin työpajojen kanssa, sekä jaettiin työpajojen sisältöä muiden kanssa purkutilaisuudessa. Lisäksi keksittiin Kulttuuria Klubitaloille- hankeelle uusi nimi: ReAktor. Päätöskahvien jälkeen lähdettiin huristelemaan takaisin Porvoota kohti. Seminaarista jäi todella hyvä fiilis, tunnetta voisi verrata klubitalokoulutukseen. Yhteistyössä on voimaa, verkostoituminen luo uusia mahdollisuuksia. Paljon hyviä ideoita, tietoa, iloisia hetkiä ja jälleennäkemisiä, ja uusiin ihmisiin tutustumista.

Kuten Esko Hänninen totesi, "Tieto on kuin lantaa, se toimii parhaiten kun sitä levittää".

Kiitokset kaikille seminaariin osallistuneille, ja erityisesti Suvimäen porukalle!

Kirjoittanut Aleks

KUKANPÄIVÄNTAPAHTUMA HUMLA JA OLYMPIALAISET KUVAKOLLAASI

FRISBIIN HEITTOA.

PIENTÄ TANSSAHTELUA, ILOISIN MIELIN.

HERKULLISTA SYÖMISTÄ.

SAAPPAAAN HEITTOA.

HERKULLISTEN LETUN PAISTOA.

ILOISTA MIELTÄ.

PIENTÄ HASSUTTELUA

Kukanpäivätapahtuma 15.5.2013 Humlassa

ITUSPY:n jokakeväinen Kukanpäivätapahtuma järjestettiin keskiviikkona 15.5.klo12.00-18.30. Tänä vuonna järjestettiin ITUSPY:n kesäolympialaiset samalla kertaa. Osallistujat olivat: Porvoon Klubitalo, Mentera-Klubi Loviisasta, ja ITUSPY:n asumispalvelut, Tellervo-Koti ja Taipale-Talo. Tämän vuoden Olympialajeina olivat kasvilajien tunnistus, saappaanheitto, joukkuetikanheitto ja kuorosota. Voittajaksi selviytyi asumispalvelut Tellervo-koti ja Taipale-talo. Onnittelut!

Vanhat ruokaperinteet jatkuivat. Oli monenlaista grillimakkaraa, grillattuja maissintähkiä, leipää ja kahvia. Jälkkärinä oli muurinpohjalettuja. Ruokaa oli niin paljon että kaikki tulivat kylläisiksi. Iltapäivällä heitettiin mölkkyä ja levättiin auringonpaisteessa. Sää suosi ja tapahtuma oli oikein onnistunut.

Kiitos Aake Drockilalle, Juuson isälle, tapahtuman sponsoroinnista!

Rémo ja Matti

JA VÄLILLÄ ON HYVÄ LEPÄILLÄ

JA KUNNON LOPPU TUULETUS

Nainen elokuvassa: Howard Hawksilla yleensä ja Jacques Rivetten elokuvassa Celine et Julie vont en Bateau.

Laura Mulvey on kirjoittanut artikkelissaan että Visual Pleasure and Narrative Cinema että klassinen Hollywood Konstruoi katsomiskokemuksen jossa tavallisimmillaan mies katselee naista ja nainen vastaavasti katselee haaveellisesti tyhjyyteen. Hollywoodin konventioihin kuuluu että yleisö vietellään samaistumaan miehen katseeseen. Tähän pitää todeta että vaikka Mulvey onkin yleistyksen tasolla aivan oikeassa niin monet klassisen kauden Hollywoodin teokset varioivat tai kääntävät nurin tämän asetelman. Avainkohtaus tästä on King Vidorin elokuvassa Syntinen Ruby jossa Jennifer Jones sokaisee taskulampulla Charlton Hestonin kun tämä yrittää hämärässä luoda miehisen kastroivan katseen Jonesiin.

Howard Hawksin elokuvissa on vahvoja naisia. Ne ovat yksinäisiä naisia miehisissä ryhmissä jotka asettuvat sivilisaation ulkopuolelle tekemään tiettyä tehtävää. Nainen tuo Hawksilaisen maailman ryhmään dynamiikkaa ja draamaa, mutta on Hollywoodin konventioiden sanelema asia että vahvan roolin omaava nainen on yksin. Jos Hawksin ryhmään tulisi kaksi naista niin syntyisi heti kilpailutilanne näiden välillä siten että niiden pitäisi kunnostautua miesten silmissä. Kuitenkin Hawks on konventioiden sisällä naisilleen aulis ohjaaja. Rivetten elokuvassa on merkittäväntä että siinä kaksi naista määrittävät suhteessa toisiinsa ja siinä elokuvassa miehet eivät määritä mitään. Modernissa eurooppalaisessa taide-elokuvassa tämä on mahdollista.

Jälkiklassisessa tai modernissa Hollywood elokuvassa naisten keskinäinen ystävyys on alajuonteena sellaisissa elokuvissa kuin Alice ei asu täällä enää ja Blondin kosto. Alajuonteina tämä piirre paljastaa kulttuurin perusorganisaation koska, sen lisäksi että tämä on elokuvien sympaattisin ja aseistariisuvain piirre, se ilmentää myös subversiota vallitsevaan järjestykseen nähden. Celine et Juliessa ei ole samalla tavalla tunnetta vahvasta patriarkaatin organisaatiosta jota feminiininen solidaarisuus haastaa. Rivetten elokuva on ainutlaatuinen tässä, ja se kuuluu muutenkin seitsemännenten taiteen huippusaavutuksiin sen kaikessa improvisoivassa ilossa.

Osa yllämainittua improvisoivaa iloa on että elokuva kieltäytyy määrittelemästä Celine ja Julien suhdetta yhtäältä lesbolaiseksi, mutta toisaalta se kieltäytyy myös kiistämästä tällaista mahdollisuutta. Romanttisen rakkauden kritiikki esitetään suurenmoisella ironialla kun Celine ekstroverteissä juhlissa ihannoit uutta ystävävärtään joka on kuuluisa ja rikas amerikkalainen näyttelijätär, näin hän kertoo.

Voi tietysti kyseenalaistaa sitä että pitäisikö tällaisella elokuvalla olla jotain annettavaa minun kaltaiselleni mieskatsojalle. Konventioiden rikkomisen älyllinen stimulanssi on tietysti oleellinen mutta onko se riittävä palkinto? Mitä sen lisäksi, ja onko se oikeutettua? Minähän miehenä siinä katselen naisia valkokankaalla ja tunnen iloa ja tyydytystä. Lesbolainen aktihan on myös miehille suunnatun pornografian peruskuvastoa. Onkin mielenkiintoista pohtia onko mahdollista kuvata naisia harjoittamassa fyysistä rakkautta lesbolaiselle naisyleisölle niin että se kieltäisi miehisen katseen ilot. Olen skeptinen, naiskirjoituksen saloja on avannut Clarice Lispector mutta silloin naisen sukupuolisuuden tosiolevainen on sitruunamehua elävässä osterissa, tai jotain sen tapaista. Frank Riplochin elokuvassa Taxi zum klo on suorasukaista kuvausta miehistä harjoittamassa fyysistä rakkautta mutta tämä elokuva on omiaan herättämään torjuntaa oman alakulttuurinsa ulkopuolella jos sitä tarkastelee pornografiana.

On tärkeätä todeta että vaikka miehet ja naiset katsovat elokuvia joissain painotuksissa eri näkökulmista niin on toki myös alueita jossa he katsovat samasta näkökulmasta. Lisäksi kaikki miehet eivät katso elokuvia samoin, eivätkä kaikki naiset. Sukupuolikysymys ei ole ainoa seikka joka erottaa katsomistavat.

Howard Hawks ja Hollywoodin perinne oli tärkeä vaikuttaja kun uusi aalto ryhtyi murtamaan kerronnallisia konventioita elokuvassa. Uusi aalto antoi Rivettelle esteettiset ja poliittiset lähtökohdat. Vasta kun kerronta murtui kulttuuri tuli syvemmillä tavalla tietoiseksi Hollywoodin kerronnan lainalaisuuksista. Radikaalein muodon uudistaja oli Jean Luc Godard mutta on huomionarvoista että hänen elokuvansa ovat klassisia mitä tulee sukupuolten politiikkaan. Hänen taiteilijan ominaislaadustaan on mahdotonta mennä niin pitkälle kuin Celine et Julie tekee. Godardilainen miesprotagonisti pitää toiminnan diegeettisesti liikkeessä aina vaeltaessaan. Silloin kun hän kohtaa naisen toiminta pysähtyy. Tämä on heijastusta klassisen Hollywoodin "wandering versus settling antinomy" käsitteestä joka on keskeistä elokuvan piirissä John Fordilla ja se on keskeistä länsimaiselle kulttuurille Homeroksesta Hank Williamsiin. Celine et Julie kuvaa feminiinistä liikettä ja toimintaa.

Jos tarkastelemme klassista Hollywoodia niin käy ilmi että sen keskeiset saavutukset näyttäytyvät pysyväisiltä mutta kulttuurisen evoluution ominaislaatu määrittää millä tavalla ne ovat keskeisiä. Howard Hawksin Rio Bravo on antoisa teos yhtä lailla arkkikonservatiiville kuin queer teoreetikolle, ja näin pitää ollakin. Godardin erään elokuvan nimen mukaan voi todeta että kaikki ovat oikeassa. Howard Hawks kuvaa ihmisyyhteisöä joka on eristyksissä sivilisaation laitamilla. Ryhmällä on tehtävä. Ryhmän sisäinen kunnioitus pitää ansaita. Kuitenkin inhimillinen perusarvokkuus on annettu lähtökohtaisesti. Monet allegoriset lukutavat ovat mahdollisia eikä mikään ole lukittu. Eikä keskeistä ole se mitä Hawks itse ajatteli. Hawksilainen maailma on niin mittava suure että se ylittää helposti tekijän intentiot. Lisäksi elokuvat ovat yhteistyön tulosta. Hawks haastaa klassista kuvaa neron myytistä jossa nero on suuri yksinäinen. Hawks on kollaboratiivinen nero. Hänellä vielä tämä usko yhteistyön voimaan tuottaa huikaisevan kauniin näyn hänen tuotannossaan.

Kun Hawksille on tärkeätä se että nainen on yksin Hawksilaisen miesryhmän eristetyssä todellisuudessa niin Rivette jatkaa tästä kuvailemalla femiiniinistä keskinäistä vuorovaikutteisuutta. Celine et Juliessä ei ole ulkoista motiivia joka panee toiminnan liikkeelle eikä elokuvassa ole mitään kiinninaulattua tehtävää. Celine ja Julie elävät toisilleen ja ilmentävät olemassaolon iloa. Samalla Rivette tulee määritelleeksi toisenlaisen sivilisaation ensi askeleiden haparoivaa mahdollisuutta. Elokuva on samalla äärettömän vakava kuin se on valloittavan hupsukin.

Martin

Markku Lahtelan tiedekäsitys.

Eräs ystäväni antoi minulle arvokkaan luvun sillä että hän mainitsi Markku Lahtelan suosikkikirjailijakseen. Lahtela onkin mitä mainioin kirjailija ja nyttemmin minä voin lukea hänet suosikkieni joukkoon. Kuitenkin minulla on ikävä tapa jäädä kiinni johonkin yksityiskohtaan. Lahtelalla on hieman naiivi käsitys siitä että tieteellinen objektiivisuus on pelkästään tahdon asia ja että se on helposti saavutettavissa sillä että kieltäytyy ottamasta poliittisuskonnollista kenttää tiedekäsityksensä piiriin. Hänellä on tietysti oikeutuksensa arvostella oman aikansa marxilaista hegemonista tiedekäsitystä joka jakaa ihmiset vuohiin ja lampaisiin, heihin ja meihin.

Idealisessa tilassa tieteellinen prosessi on ennakkokäsityksistä vapaa ja tieteelliset tulokset kumpuavat arvovapaista tosiasioista. Tästä kuitenkin harvoin seuraa että tieteellisiä tuloksia tulkittaisiin arvovapaasti ja että kiistely tieteellisestä verifikaatiosta pidettäisiin poliittisuskonnollisen kentän ulkopuolella. Sillä että maa on pyöreä, ja kiertää aurinkoa, on todella järjestyttävällä tavalla poliittista merkitystä maailmassa jota katolinen kirkko hallitsee. Tuoreempi esimerkki on kiista ilmaston lämpenemisestä. Jos ilmastotutkijat ovat yhtä mieltä siitä, että ilmasto lämpenee. Ja että se on ihmisen toiminnasta lähtöisin. Ja että sillä tulee olemaan katastrofaaliset seuraukset, niin silloin öljyteollisuuden edustajat eivät ajattele välttämättä että asia on niin. He tekevät siitä tulkinnan joka pohjaa siihen käsitykseen että tieteelliseen maailmaan on pesiytynyt epämääräinen joukko kehityspessimistejä jotka suhtautuvat irrationaalisen vihamielisesti länsimaiseen elämänmuotoon. Ilmastonmuutoksesta vallitseva konsensus on sitä paitsi todiste kritiikittömästä laumasieluisuudesta. Öljymiehet ryhtyvät rahoittamaan tieteilijöitä jotka ovat ilmastokeptisiä. Samalla on ymmärrettävä että skeptisyys, ja se että he ovat vähemmistönä tutkijoiden joukossa, on todiste kriittisestä ja itsenäisestä ajattelusta.

Johonkin tällaiseen konstellaatioon on vaikeata luoda tutkimusilmapiiriä missä poliittisuskonnollisella kentällä ei olisi otetta itse tutkimukseen. Näin on etenkin yhteiskuntatieteiden kentällä, missä Lahtelan mielestä arvovapaan tutkimuksen tarve on suurin. Ehkä se onkin suurin juuri yhteiskuntatutkimuksella siksi että se on vaikeinta siinä. Minusta se on mahdotonta.

Historiankirjoitus on suuri vaikuttaja siinä miten me nyt suhtaudumme nykyaikaan. Samalla se on mitä suurimmassa määrin poliittisen kädenväänön kenttä. Meillä on kaksi peruskäsitystä joista yksi on sellainen että me kirjoitamme yhtä virallista historiakäsitystä joka on voittavan maailmankäsityksen historiaa. Toinen on historiankäsitys joka on moniääninen ja joka ottaa huomioon häviäjien kokemukset ja problematisoi rotua, sukupuolta ja luokkaa ynnä muuta. Kun Lahtela kritisoi poliittisuskonnollista tieteen kenttää seitsemänkymmentäluvulla, niin piikki osui dogmaattiseen marxilaisuuteen. Sitä edeltävä ja vielä vallassa oleva tiedekäsitys perustuu kuolleitten valkoisten miesten tietoon. Tämä, ja vain tämä, asema takaa tieteellisen objektiivisuuden ja arvovapauden. Tämän perinteen edustajat ovatkin uskomattoman närkästyneitä kun esimerkiksi feministit yrittävät suhteellistaa ja marginalisoida sitä tiedettä joka on Suuri Länsimainen Traditio.

Länsimaissa on tapahtunut sellainen arvomurros että yhtenäiskulttuuri on murtunut. Tästä seuraa että yksinäinen voittava historiankirjoitus ei vastaa sitä elämää jota eletään. Tällä on puolensa. Kulttuurirelativismi pahimmillaan voi merkitä sellaista demokratiaa jossa kaikilla on oikeus mielipiteisiinsä eikä kenenkään tarvitse välittää faktoista. F.R.Leavisillä oli ajatus yliopistoista sivilisaation luovina keskuksina. Tässä on jotakin ylevää, mutta se merkitsee totalisoitunutta käsitystä siitä mitä on sivilisaatio ja

mitä on yliopisto. Kuitenkin kun tämän päivän yliopisto on urasuunnittelun väline, niin Leavisin maksiimi on radikaali kaikessa konservatiivisuudessaan.

Se että jokin käsitys maailmasta ja asioista on saavuttanut objektiivisen tiedon statuksen saattaa olla yhtä hyvin karkean voimankäytön seurausta kuin esimerkiksi koetellun tieteellisen prosessin tulosta. Yhteiskunnalliset valtasuhteet sanelevat sitä mitkä tieteelliset yhteiskunnalliset sovellutukset ovat mahdollisia. Niiden yhteiskunnallisten sovellutusten suhteen jotka koetaan mahdottomina, marginalisoidaan ja niihin tarttuu epätieteellisyyden leima vaikka epätieteellisyys ei olisikaan puhtaasti tieteen kentältä lähtöisin. Vallitsevia valtasuhteita mukaileva tutkimus saa käytännössä helpommin tieteellisen objektiivisuuden statuksen. Lahtela on naiivin kehitysuskon lapsi ja hänellä on sinisilmäinen käsitys tieteestä.

Maailmassa on paljon tukimusta joka ei kannata, joka ei tuota tulosta. Tämä on joskus sellaista tutkimusta joka ei välittömästi tuota kaupallisia sovellutuksia. Joskus se on myös sellaista yhteiskuntatiedettä joka tuloksiltaan ja usein jo premisseiltään on sellaista että vallitseva yhteiskuntaideologinen doxa torjuu sen. Tässä voi pohtia sitä kumpi on tieteellistä ja kumpi poliittista. On vaikeata kuvitella yhteiskuntaa joka ottaisi kaikki tieteelliset tulokset omikseen kunhan ne vaan ovat tieteellisesti todistettu (mikä ei koskaan ole absoluuttista). Yhteiskunta haluaa tutkimustuloksia jotka ovat sille itselleen sopivia.

Kun Markku Lahtela kirjoitti teoksen Yksinäinen Mies, 1976, niin silloin elettiin suhteellisessa tieteellisyyden ideologisen vapauden harhassa. Etenkin sillä tavoin että vielä silloin eivät konservatiivit hyökänneet niin rajusti radikaalia tiedettä vastaan, eikä radikaalin tieteen rahoitusta vastaan. Tuntui että jos vain tieteellisesti pystyi todistamaan jotakin joka oli ihmiselle yleensä hyväksi, niin se menisi läpi. Lahtela käsittää ihmisen lapsuuden ja sen suojaamisen vääriltä vaikutuksilta ensiarvoisen tärkeäksi. Se mikä on hyvä lapsuus, on kuitenkin ideologisesti määriteltyä. Se lapsuus käsitys joka on kulutuskapitalismissa vallassa, on se että lapsi pitää opettaa alusta asti haluamaan ja omistamaan samalla kun tätä ominaisuutta moralisoidaan ja paheksutaan, ainakin pinnallisesti. Kukaan täysjärkinen kasvatustieteentutkija ei varmasti ajattele että tällainen moraalinen ristiriita on hyväksi ihmistaimelle. Kuitenkin se on vallitsevan ideologian tarpeiden mukainen. Tieteellinen katsantokanta on alisteinen tälle tarpeelle.

Oikeastaan tiedettä voi olla ainoastaan siellä missä on jotain kätkeytyä. Tieteen paljastaessa jonkun asiayhteyden joka on ollut piilossa niin tämän paljastuessa se tuottaa haasteen vallitsevalle paradigmalle. Olemassa olevat valtarakenteet nojaavat tähän paradigmaan. Oikea tiede on aina subversiivistä. Teoksessa Vihaa Nyt, Rakasta Myöhemmin Lahtela tuntuu ajattelevan että uusi tieto mahdollistaa ihmisen irrottautumisen kielteisistä traditioista. Uusi tieto vie kohti rationaalista onnea ja irrottaa ihmisen vanhasta kielteisestä taikauskosta. Mitä Lahtela, eikä monikaan hänen sukupolvensa edistyksellisistä, tuntunut ottavan lukuun on että maailmassa joka tuottaa jonkun tutkimustuloksen, jolla on reaalista merkitystä siihen miten elämää pitäisi elää ja maailmaa nähdä, synnyttää vastavoiman, joka tuottaa kumoavan lähtökohtaisen mielipiteen, jolle sitten kyllä rakennetaan tieteellinen tai pseudotieteellinen perustelu. Tällöin on usein niin käytännössä että dialektiikka ei ole maailmaa eteenpäin vievä voima vaan nimenomaan jotakin joka pitää maailman paikoillaan.

Kuitenkin, kun olen sanonut tämän, minun pitää todeta, kuinka Lahtelan eläytyminen ihmiskunnan kohtaloon, ja vilpittömyys, tekivät hänestä suuren kirjailijan. Samalla on karmaisevan johdonmukaista että hänelle kävi lopulta huonosti ja hän teki itsemurhan. Lahtelaa lukiessa on huikaiseva tunne siitä että tässä

on kirjailija joka rakastaa ihmistä ja ennen kaikkea ihmiskunnan potentiaalia lähes animistisesti. Lahtela on yhtä aikansa kanssa ja menee maille aikansa mukana. Toisin kuin meidän aikamme hän ei ole kyyninen ja kaiken nähnyt. Hän on kirjailija jonka teoksia haluaisin erityisesti nuorten ihmisten lukevan.

Martin

GRILLI HERKKUJA KESÄKSI

Liha vartaat:

n.12 kpl varrastikkuja

1 rasia kirsikka- tai luumutomaatteja

1 rasia herkkusieniä

1 kpl suuri kesäkurpitsa

400 g lihaa

2 prk ananasrenkaita

2 kpl sipulia

1 plo marinointi/grillauskastiketta

Ohjeet

Laita tikut vesiastiaan likoamaan hyvissä ajoin että eivät sitten kypsennys vaiheessa pala.

Leikkaa sopivia paloja lihasta, sienistä, ananaksesta, sipulista ja kesäkurpitsasta.

Pujottele vuorotellen kaikkea tikkuihin, kun ainekset kaikki käytetty niin pitäsi olla noin 12-15 valmista varrasta.

Lado uunipellille ja kaada päälle marinointi/grillauskastike ja laita jääkaappiin marinoitumaan vähintään tunniksi.

Paista grillissä tai jos ei mahdollisuutta grillailla niin voi paistaa uunissa 200 asteessa (itse teen useinkin uunissa koska ei täällä kaupungissa ole mahdollisuuksia päästä mihinkään grillailemaan), laita leivinpaperi uunipellille, ja vartaat ritilälle. ota marinointikastike talteen ja sudi sitä välillä vartaiden päälle paistovaiheessa.

Kannattaa tutustua sivustoon kotikokki.net. Sieltä löytyy paljon erillaisia ruokaohjeita

Lähde: <http://www.kotikokki.net/reseptit/nayta/317068/Vartaat%20uuniin%252fgrilliin/?ref=search>

BY: Juuso

Porvoon Klubitalon Pihakirppis 26.5.-30.5.2013

Totutun tavan mukaan Klubi järjesti tänäkin keväänä pihakirppiksen. Kauppa tavarat roudattiin pihalle maanantai-aamuna. Sää oli kohtuullinen joka päivä, ei satanut oli lämmin, keskiviikkona jopa helteinen. Tuuli oli kuitenkin aika kova ja heitteli tavaroita.

Haastattelimme muutamia ihmisiä kirppiksellä.

Harjoittelija Rémo.

Myytävät tavarat ovat hyvänlaatuisia, hinta/laatusuhde on hyvä, hinnat ovat hyvät. Rémo ei ole ostanut mitään. Hän tulee syksyllä ehkä uudestaan.

Jäsen Juuso

-Tavarat ovat hyvänlaatuisia ja hinta/laatusuhde on erinomainen. Juuson mielestä hinnat ovat kohtuulliset.

-Juuso ostaa jotain jos sopivaa löytyy.

Harjoittelijat Cecilia ja Jenna

-Molemmat saivat tietää Kirppiksestä Klubilta.

-Myytävät tavarat ovat hyvänlaatuisia

-Hinnat ovat todella edulliset ja hinta/laatusuhde on hyvä.

-Cecilia on ostanut huivin ja makkaraa ja letun. Jenna on saanut letunpaistajan palkaksi letun.

-Cecilia ja Jenna tulevat syksyllä uudestaan ja ehkä lahjoittavat myytävää.

Lilja

-Olet ollut Pihakirppiksen järjestelyissä aina. Miten sinulla riittää tarmoa tähän työhön?

-Olen yksineläjä joten minulla on aikaa ja kiinnostusta tähän työhön.

-Olet varmaan käynyt monilla kirppiksillä. Minkälainen Klubin Kirppis on muihin verrattuna?

-Klubitalon väki on hyvän tuulista, ystävällistä ja iloista

-Entä hinta/laatusuhde

-Klubin Kirppiksellä kaikki hyvänlaatuista ja monipuolista. Hinta/laatusuhde on kohdallaan.

Niin menivät Kevätkirppikset. Tuotto oli paras mitä pihakirppiksestä on milloinkaan saatu. Tuotto voidaan käyttää vaikkapa Klubin kesäretkeen liittiin

Porvoon Klubitalo kiittää kaikkia asiakkaita, lahjoittajia ja erityisesti Liljaa avusta. Kiitämme tietysti myöä itseämme onnistuneista Kirppiksistä!

Rémo ja Matti

Tavoitteiden merkitys elämässäni

Vuosia sitten voin todella huonosti. Mielessäni oli ainoastaan mustaa väsymystä ja pahaa oloa. Eräänä kesäisenä aamuna hakeuduin yksin metsään joessa olevan kosken yläpuolelle ja halusin astua kosken vaahtoihin. Tumma, virtaava vesi houkutteli ja kiehtoi minua, halusin olla osa sitä. Käytännön ihmisenä kuitenkin tulivat seuraukset ja realiteetit mieleeni. Kukaan ei tiennyt missä olen ja mitä minulla on mielessäni, iljettävän löydön tekisivät aikanaan todennäköisesti kalastusretkellä iloisina olevat pikku-pojat, jotka näkisivät pitkään painajaisia näkemästään. Tein valinnan ja lähdin takaisin kotiin. Muutaman päivän kuluttua veljeni vaimo auttoi minut psykiatrian päivystykseen; olin sairaalassa jonkin aikaa, sain säännölliset viikottaiset ajat lääkärille ja psykologille, sekä lääkityksen. Vielä tänäkään päivänä en ole kertonut perheelleni synkistä ajatuksista ja aikeistani. Tuskin koskaan kerronkaan. Aina joskus ihmettelen, että miksi minun pitää olla niin dramaattinen, että kävelin pitkän matkan koskelle, vaikka joessa on muitakin kohtia?

Tämän kokemuksen myötä aloin laittamaan itselleni tavoitteita. Välillä tavoitteet ovat olleet hyvinkin pieniä; kun lapset olivat alakoulu-iässä, täytyi priorisoida asioita. Pahimpina aikoina ainoana tavoitteenani oli nousta sängystä ylös, ja käydä pesulla ennen lasten koulusta paluuta ja yrittää olla henkisesti läsnä edes siihen asti, kunnes heidän isänsä saapui työstä kotiin. Vähitellen tavoitteet lisääntyivät; aloin kirjoittaa joka ilta muutaman sanasen päivän tapahtumista ja tunnelmistani vihkoon. Luin aina loppuviikosta menneiden päivien asiat ja huomasin, että vaikka pää on raskas ja synkkä, kirjoitukset olivat konkreettisia ja synkät mietteet pelkästään sanoja paperilla. Joka päivä kuitenkin olin tehnyt edes jotain. Tämä huomio antoi voimaa ja luottamusta elämän jatkuvuuteen.

Kun aloin käydä klubilla v. 2009, ryhdyin tekemään henkilökunnan kanssa puolen vuoden tavoitteita kerrallaan. Tavoitteeni on toisinaan pieni tai suurempi, välillä saatan tarkistella suuntaa. Tärkeintä on, että mietin mitä haluan tehdä lähitulevaisuudessa, miten siihen pyrkiä ja miten haluan asioiden olevan esim. puolen vuoden kuluttua. Kun asiat kirjaa ylös, ei niitä enää tarvitse tietoisesti miettiä, vaan alkaa kulkea päämäärää kohti huomaamattaan, pienin askelin. Se tuo mielekkyyttä ja rytmiä elämääni. Välillä ajattelen, että jos en pitäisi itselläni minkäänlaista tavoitetta ja suunnitelmaa, laitostuisinko elämääni ja sairauteeni? Menisivätkö päivät huomaamatta ohi, toistuisivatko vuosi vuodelta samankaltaisina?

Kristiina

Hei!

Opiskelen toista vuotta yhteisöpedagogiksi Turun ammattikorkeakoulu Noviaassa. Olen kotoisin Vantaalta ja olen juuri muuttanut takaisin sinne Turusta. Vapaa ajallani harrastan kitaran soittoa, kuntosalilla käyntiä ja lenkkeilyä. Olen kolmatta viikkoa työharjoittelussa Porvoon klubitalolla ja olen viihtynyt tosi hyvin. Minut on otettu erittäin lämpimästi vastaan ja olen tuntenut itseäni erittäin tervetulleeksi.

Vaikka olenkin vasta kolme viikkoa ollut täällä olen oppinut paljon klubitalon toiminnasta ja tavoitteista. Olen oppinut tuntemaan paljon uusia mukavia ihmisiä ja tulen varmaan vielä oppimaan paljon uutta.

Hyvää kesää!

T: Rémo Berg

Heippa!!

Olen Cecilia, 26-vuotias lähihoitaja-opiskelija Porvoosta. Valmistun lähihoitajaksi elokuussa, eli tämän harjoittelujakson jälkeen. Osaaamisalaksi valitsin mielenterveys- ja päihdetyön koska haluaisin vielä jatkaa sairaanhoitajaksi psykiatrian puolelle. Asun mieheni kanssa Porvoossa Suiston alueella. Saatiin juuri yksi perheenjäsen lisää kun meille kotiutui labradorinnoutajan pentu Diesel. Diesel on kiltti mutta vilkas ja leikkisä poika joka rakastaa ihmisiä, uimista ja tietenkin luita. Harrastan lenkkeilyä kotimme lähetyillä Joonaanmäen luonnossa sekä Jokirannan ja Ruskiksen maisemissa. Käyn myös salilla mutta nykyään pieni Diesel pentu vie kaikki aikani. Pidän myös ratsastuksesta ja hevosista. Olen ratsastanu 15 vuotta mutta tällä hetkellä pidän taukoa. Haaveena on omistaa joskus oma hevonen. Minulla on yksi pikkusisko. Hän opiskelee ensihoitajaksi Helsingissä.

On ollut mukavaa viettää kesää kanssanne täällä Klubitalolla. Olen viihtynyt hyvin ja toivoisin että aika ei menisi niin nopeasti :) On ollut ilo tutustua teihin ja toivon kaikille aurinkoista ja rentouttavaa kesää!! Olen heinäkuussa lomalla mutta tulen vielä elokuussa vähäksi aikaa Klubille joten nähdään viimeistään silloin!! Moikataan kun törmätään!! :)

Terveisin Cecilia Ahlberg

Diesel

TUULI KULJETTAA PUIDEN LEHTIÄ KAUPUNKIIN

Kesä tulee taas,paleltuneet ruusutarhat,tuuli kuljettaa puiden lehtiä kaupunkiin,sä seisot tavaratalon näyteikkunan edessä...

Et ostanut ruusuja,tai meikannut mallinukkea,olet siinä ja nyt,et halunnut paleltuneita ruusuja,halusit eheän elämän...

Kysyt minulta,voitko viedä sinne,kun tuuli kuljettaa puiden lehtiä kaupunkiin,ja sinä olet alaston,kuin tuo kapakan nurkkapöytä...

joo, mä vien sut sinne,mut katsotaan ensin tää kesä- tai elämä,katsotaan kummatkin,meitähän on kaksi...näyteikkunassa.

kirj. Marko Reiman

SENSUELLI

Kaupungin valot vie tunneliin,tunnelin päässä pilkkottaa valoa,olet hesan asemalla.Mitä sä pelkäät,nähdä naisen hepenissään kutsuvan,luokseensa,

kuin ensikaste,joka peittää vadin...

Sensuelli on omassa toimistossaan,hän katselee ikkunasta,sadepisaroita.Hänen katseessaan on jotain outoa,jotain tuttua,sensuella on oman itsensä tavaramarkkina...

Mä kutsuin sensuellan kahville,lähimpään kahvilaan,sensuelli vaan nauraa,ja kietoo sukkahousujaan...niiden alta paljastuu viime yönä lakatut varpaankynnet...

seuraavan kerran nään hänet bussissa,hakaniemen rantaan,sensuelli peittää kasvonsa,tänään hän on madonna,voi,noita roolileikkejä,tarvitaanko niitä..

...ja taas kaupungin valot vie tunneliin,hän kantaa kynttelikköä käsissään,tunnelin päässä on taas valoa

kirj. Marko Reiman

RUNOJA ILTAPUHTEELLA

Vanhuus

vanhuus tulla tuputtaa

posket menee ryppyyn,

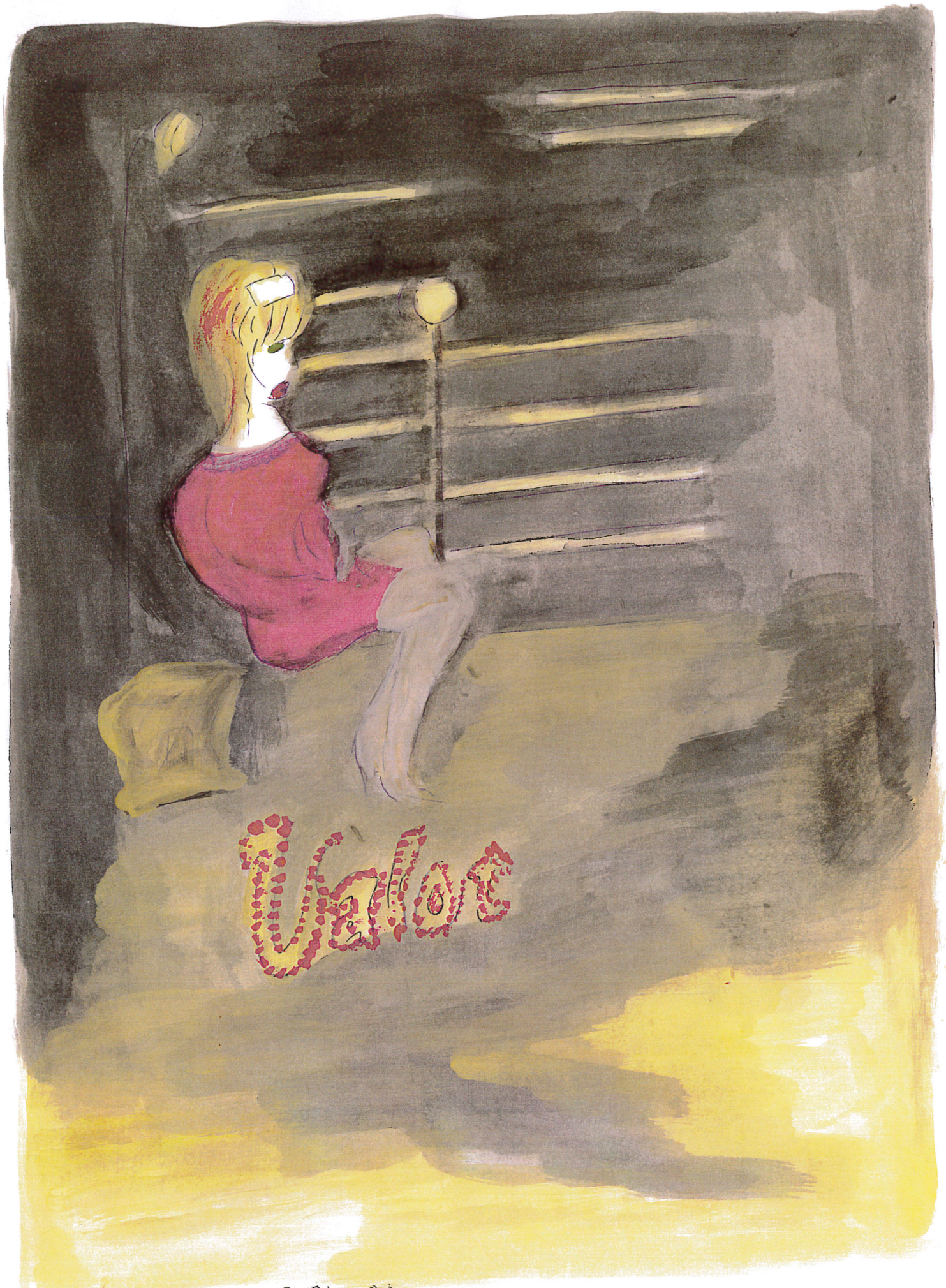
ei tee mieli hyppyyn,

Kesä

tiit tiit tirlittan,puissa soi.

Eikö siis ihminen iloita voi...

PH

MARKO REIMAU

Porvoon Klubitalon iltaohjelmia

Ke 13.3.2013 järjestettiin Kamerailta, jossa tutustuimme kameran toimintoihin Aleksin ohjauksella. Tehtiin kuvausretki Vanhaan Porvooseen, jossa otettiin kuvia. Klubitalolla muokkasimme kuvia kuvankäsittelyohjelmalla. Teimme valokuvista tauluja, jotka ovat esillä Klubitalon hissien seinässä. Ilta oli mielenkiintoinen ja hauska.

Ke 20.3.2013 aiheena oli konsolipelit. Illan ohjelman oli suunnitellut datanomiopiskelija Nestori. Hänellä oli paljon erilaisia pelejä mukana. Jokainen sai pelata pareittain pelejä. Osa pelasi jotain strategiapelejä, jalkapalloa ja autopeliä. Omasta mielestäni hauskin peli oli ehdottomasti autopeli.

Ke 3.4.2013 ohjelmassa oli lautapelit. Pelasimme klassikko peliä, Trivial Pursuuttia. Ehdottomasti parhaiten kysymyksiin osasi vasta Matti Luukas. Hänellä tuntui olevan paljon tietoa eri osa-alueista. Pelkällä tuurillakin pelissä pärjäsivät. Osaan kysymyksiin annettiin hieman vinkkejä toisille osallistujille. Usean kysymyksen kohdalla joutui kyllä pinnistelemaan muistilokeroitaan.

Ke 10.4.2013 Marjukka järjesti karaokeillan. Jokainen sai valita haluamansa esityskappaleen. Oli todella mukava kuunnella muiden esityksiä. Marjukka halusi laulaa jokaisen jäsenen kanssa parilaulua. Hän tahtoi tallettaa lisää muistoja Klubitalossa ja sen jäsenistä. Oli paikalla yksi katsojakin. Alkujännityksen poistuttua sitä jo oikein odotti koska pääsi laulamaan seuraavan kerran. Loppuillasta lauloin Marjukan kanssa monta laulua putkeen. Illasta jäi mukavat muistot.

Kesken jääneiden kirjojen perkaus.

Koska Yhdysvallat on yleisesti matalamielisyyden ja kaiken viihteellistämisen tyysija niin vakavan kirjallisuuden vakavia tekijöitä vaivaa vakavuuspöhö. Korostunut ja ärsyttävä tietoisuus siitä, että se mitä itse tekee, on tärkeätä. Ne amerikkalaisen kulttuurin ilmenemismuodot joilla on vähäisempiä tavoitteita ja vähemmän yleviä motiiveja saavuttavat enemmän, vaikka sitten taka-ajatuksettoman ilonpidon muodossa. Esimerkkejä tästä ovat elokuvat ja jazz.

Ongelma saattaa myös olla se että viihdeteollisuus on tehnyt amerikkalaisesta kulttuurista ja yhteiskunnasta ylitutun. Uteliaisuutta ja sitä kautta mielenkiintoa on vaikeata stimuloida ja raskas eepisyys tuntuu kahta raskaammalta. Luin äskettäin Saarikosken Suomentajan Päiväkirjoja ja minua huvitti kun Saarikoski tuskaili niiden silloin uusien amerikkalaisten romaanien kanssa jotka kustantajat tarjosivat hänelle käännettäväksi. Voi olla vika Saarikosken ja muidenkin käännöksissä, mutta lauseen tasolla nämä romaanit, joita olen yrittänyt lähestyä, eivät viehätä tai koukuta. Ehkä englannin kieli ei viehätä, alkukielisenä tai käännettynä. Jotkut esimerkiksi Bellowin ihailijat ovat nyt jälkikäteen ryhtyneet kritisemaan Saarikosken käännöksiä koska amerikkalainen nykyproosa ei välttämättä inspiroinut Saarikoskea hyviin suorituksiin. Kun olen näitä Philip Rotheja ja muita yrittänyt lukea, niin myötätuntoni on Saarikosken puolella.

Hassua kun amerikkalainen kulttuuri yleensä ylistää energiaa ja elämäntuntoa niin sanotuissa alemmissa taiteissa niin tuntuu kuin jostakin yhteisestä sopimuksesta tämä tunne on päätetty poistaa pitkästä proosasta täysin. Poistamalla ne kirjoista tulee vakavia ja pitkiä (tämä on itseisarvo) ja vaikuttavat aivan uskomattoman tylsiltä. Lauseen tasolla svengin tuntu puuttuu täysin. Ehkä kulttuurin ominaislaadun kieltäminen ei tee hyvää minkään maan kirjallisuudelle.

Yleinen sanonta on että amerikkalainen yhteiskunta ja kulttuuri ovat siirtyneet barbariasta dekadenssiin suoraan ilman että ne olisivat koskaan eläneet sivilisaation välivaihetta. Tämä saattaa olla aivan totta ja siksi on tarpeetonta sinänsä kritisoida prosaisteja siitä mitä he tekevät. On mahdotonta tehdä korkeakulttuuria ilman ympäröivän kulttuurin kaukupohjaa, pelkästään itsetietoisien tärkeilevän rummutuksen kautta. Tietyille taiteenlajille otollisen kansallisen kulttuurin olemassaolo ei ole tahdon asia, eikä sitä voi tahdolla synnyttää.

Quentin Crisp on sanonut että ne ihmiset jotka ovat käyneet Yhdysvalloissa ja sanovat ettei se ole yhtään elokuvien kaltainen ovat surullisella tavalla väärässä. Amerikka on täysin niin kuin se on elokuvissa. Siellä kadunlakaisijat esittävät elokuvien kadunlakaisijoita. Taksikuskit pyrkivät olemaan elokuvien taksikuskien kaltaisia. Myös nuorisorikolliset ja sarjamurhaajat hakevat mallinsa elokuvista. Näin kulttuuri generoi itseään populaarikulttuurin kautta. Kun pitkän proosan tekijät hakevat tähän kulttuurista yläkulmaa ja pyrkivät lintuperspektiivistä problematisoida ja eritellä tiettyjä yhteiskunnallisia asiasuhteita niin se tapahtuu ilman läsnäoloa, kiimaa tai sisäistynyttä tragedian tajua. Tunnekuollut etäännytyys on seurauksena ja itsetietoisuus sen suhteen että kirjoittaja liikkuu toisessa älyllisessä sfäärissä kuin kuvattavansa on pahimman asteen intellektualismia intellektualismin itsensä takia.

Se että amerikkalainen yhteiskunta on ylituttu, ei kuitenkaan ole puolustus pitkäveteiselle esitystavalle. On vaikeata ajatella miksi joku Jonathan Franzen on niin luettu ja nostettu kirjailija. Muutoksia teos on hyvin raskas luettavaksi ja se raskaus on puisevan lauseen syytä. Ei se ole sitä että hän kirjoittaa aikuisia kirjoja vaatimaan makuun. Hän tarjoaa tylsämielisyyttä tylsämielisille, ja silaa hommansa itsetietoisella kulttuuritärkeilyllä. Olen lukenut myös noin sata sivua Richard Fordin Itsenäisyyspäivästä. Asian ajattelemisen tekee raskasmieliseksi.

Hollywood on valhetta, media on valhetta. Amerikkalaisen kirjallisuuden tehtävä näyttää sitten olevan olla jonkinlainen kollektiivinen totuuskomissio. Teesikirjallisuuden osa on raskas. Viihteen vastapainoksi pitää näyttää jotain todellista. Kuitenkin Rio Bravo on totuudellisempi kuva amerikkalaisesta psykikkeestä kuin kaikki toisen maailmasodan jälkeiset romaanit yhteensä. Kuka tahansa Howard Hawksin käsikirjoittaja on enemmän, Jules Furthman, Charles McArthur, Ben Hecht, Leigh Brackett jne. Tuotantotapa oli teollinen eikä taiteilijoilla ollut absoluuttista vapautta, mutta rajoitusten puitteissa nämä pystyivät olemaan luovia. Heillä ei ollut päänsisäisiä vaateita totuudesta tai taiteesta tai muusta turhasta rojusta. Eikä elokuvien käsikirjoittajat tuntuneet ajattelevan että muu yhteiskunta on tyhmä ja me olemme viisaita.

Kielikeskeiselle lukijalle eurooppalainen kirjallisuus tarjoaa enemmän. Jonkun Thomas Bernardin, Michel Houellebecqin tai Elfriede Jelinekin kirjat ovat välittömästi, ja lauseen tasolla havahduttavia. Heti tulee tunne jonkin jännittävän tietoisuuden artikulaatiosta joka nostaa lukijan arjen yläpuolelle, näin vaikka näiden kirjojen sävy on aina hyvin synkkä. Tässä kulttuurisessa tilanteessa pessimistinen maailmankuva on ainoa vapauttava ja selväjätkäinen pyrintö kirjallisuudella. Jos lisäämme tähän listaan Peter Handken, niin kolme neljästä kirjailijasta on Itävaltalaisia. En tiedä onko kyseessä sattuma. Nämä kirjoittavat lausetta joka pakottaa jatkamaan. He ovat yhteydessä länsimaisen ihmisen tummasävyiseen erokseen. Amerikkalaisessa kirjallisuudessa sukupuolisuuskin on laimeata ajanvietettä.

Yhteiskunnallisen kyynisyyden oletetaan heijastuvan siihen miten yksityiset ihmiset elävät elämäänsä ja miten kulttuuri rakentuu. Pahimmillaan kirjallisuuden kyynisyys peilautuu ylimielisyytenä kertojan taholta ja henkilöahmoja kohtaan. Kaikki tietävät että valtapeli yhteiskunnan huipulla on paskaa ja sivistyneen luokan itsereflektio valheellista. Miksi ylipäätään ottaa ihminen todesta? Intohimo tragediassa ja hauskuudessa puuttuu tyystin. Miksi meille rapakon takaa tarjotaan aina näitä akateemisen tyhjänpäiväisyyden ulkokohtaisia taidonnäytteitä? Älyllisen kulttuurin alemmuudentuntoko pakottaa prosaistin tylsämieliseen kuivakkuuteen, ja toivomaan että se menisi täydestä, älykkyytensä.

Kirjoissa esiintyvä älykkyys, joka aina on kyynistä, on mukahauskaa eikä koskaan huvita syvästi. Tämä "wittiness" on päälle liimattu eikä hauskuuta läheskään niin paljon kuin joidenkin vaikka suomalaisten kirjailijoiden vastaavat pyrkimykset. No, ehkä tämä on kulttuurisidonnaista. Ehkä huumori uppoaa paremmin amerikkalaiseen lukijakuntaan siinä kun se minua tympäisee. Kuitenkin syntyy arvottamisen vääristymä siitä että se mikä on tärkeää kirjallisuutta yhdysvaltain lukijakunnalle, on tärkeää maailmanlaajuisesti. Moni kulttuurinen ilmiö joka on levinnyt ympäri maailmaa, ja jonka voi kärjistäen sanoa edustavan amerikkalaista kulttuuri-imperialismia, on kuitenkin vaikutusvaltainen nimenomaan laadukkuutensa ja puhuttelevuutensa ansiosta. Amerikkalainen proosa pääsee kuitenkin hyviin myyntilukuihin, ja maailmanlaajuisen julkisuuden keskiöön, koska kieli- ja kulttuurialue on niin suuri, mutten tiedä miksi sen pitäisi kiinnostaa laatukirjallisuuden ystäviä yhdysvaltojen ulkopuolella.

Bret Easton Ellisin American Psycho omaa tiettyä inhorealismia vaikuttavuutta kun se kuvaa juppiiakakautta ja sitä voi pitää oikeana kirjallisena saavutuksena. Kuitenkin Ellisin muut kirjat ovat tylsällä tavalla laimeita varjokuvia tästä teoksesta. Viimeistään Lunar Park osoitti kuinka rajoittunut rekisteri hänellä on. Ei tunnu olevan muuta sanottavaa kuin että on kyllästyttävää olla rikas ja kuuluisa kirjailija. Tämä kirja kuitenkin meni sekin Tammen Keltaiseen Kirjastoon että humautti. Voisi kai olettaa että kirjailijat ovat rajoittuneita koska heidän sosiaalinen ympäristönsä on rajoittunut. He kaikki tuntuvat liikkuvan yläluokkaisessa julkkiskulttuurissa. Jos he eivät liiku niin he ovat niin tosissaan kieltämässä tätä julkkiskulttuuria ja muuta niin että heikkopäistä hirvittää.

Amerikkalaisen romaanitaiteen ihanteet pohjaavat usein eurooppalaisen taideronoman ihanteisiin. Tämä on ongelmallista ja osoittaa että sananlasku, joka sanoo, ettei kannettu vesi pysy kaivossa, on aivan totta. Tuntuu järjettömältä sovittaa joku esteettinen viritys taiteenlajiin jonka perusvire ja elämänpulssi poikkeavat siitä elämästä jota yhdysvalloissa eletään. Voi olla että televisiosarjat ovat roskaa, mutta ne ovat rehellistä roskaa. Niillä on lisäksi yhtymäkohtia amerikkalaiseen elävään elämään. Jos Thomas Mannia tai Leo Tolstoita yrittää sovittaa mutkattomasti amerikkalaiseen elämänmenoon jää vaikutelmaksi teeskentely.

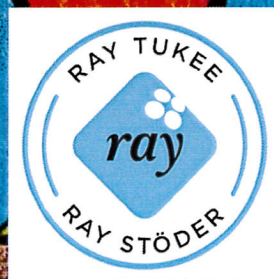
Eurooppalaiseen kulttuuriin on iskostunut syvä traditiontaju ja sen taiteen hyvät ja huonot puolet liittyvät siihen. Amerikkalaista kulttuuria leimaa vapaus traditioista ja sen taiteen hyvät ja huonot puolet liittyvät siihen. Kyse ei ole siitä ettei amerikkalaisilla olisi oikeutta vaalia ja luoda omia perinteitään mutta silloin niiden pitäisi olla nimenomaan omia. Kulttuurisia konventioita ei voi haalimalla haalia niin kuin British Museum on tehnyt maailman kulttuuriaarteiden kohdalla.

Kun aloitin Robert Musilin teoksen Mies Vailla Ominaisuuksia lukemisen neljättä kertaa, sen jälkeen kun olin tarponut sen läpi kolme kertaa, niin osui jo ensi alkuun tuli heti mielenkiintoinen moraalifilosofinen kattaus kun Ulrich, mies vailla ominaisuuksia, joutuu pyytämään isältään rahaa ja millaisiin mietteisiin tämä vie Ulrichin isän. Ajatus siitä että Ulrichin isä joutuu pohtimaan poikansa pyyteiden oikeutusta periaatteelliselta kannalta vaikka sillä ei ole käytännön merkitystä on jännittävä. Tällainen ajatus on vieras amerikkalaiseen pragmatismiin kulttuuriin mutta kuitenkin sitä yritetään tunkea vieraaseen maaperään. Ulrichin isän vakaumus on että sivistynyt herrasmies kohottaa omat intressinsä sellaiseen sfääriin jossa ne hyvin kompleksisella ja ennen kaikkea hienovaraisella tavalla ovat yhteneväiset yleisen yhteishyvän kanssa. Ne ihmiset jotka turvautuvat raakaan opportunistiin eivät pääse elämässään eteenpäin. Tuttavapiiriä pitää luoda ja suhteita pitää ylläpitää ilman että toista karkealla tavalla välineellistetään. Tässä hankkeessa Ulrich on isänsä mielestä epäonnistunut, siksi hän joutuu pyytämään isältään rahaa.

Yllämainittu resonoisi vaikka teekutsuliikkeen aatteelliseen pohjaan mutta ongelmana on että amerikkalainen yhteiskunta on enemmän luokkayhteiskunta talouden ja hallinnon suhteen kuin kulttuurisesti. Amerikkalaisessa proosassa hengen aateluus on vielä enemmän näyteltyä kuin mitä kaikki muukin Amerikassa on tiettyssä mielessä näyteltyä. Spontaaneinta yhdysvalloissa on alempien luokkien charmi ja yhteiskunnalliset alavirtaukset. Hienoimmat nämä ilmenevät muissa taiteenlajeissa kuin pitkässä proosassa.

Martin

Porvoon Klubitale
Kaivokatu 37
06100 Porvoo
Puh. 0195248086

Borgå Klubbhus
Brunnsgatan 37
06100 Borgå
Tel. 019-5248086